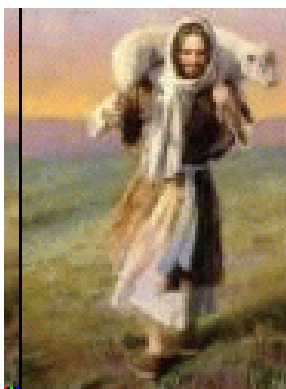

Gelijkenissen van het Koninkrijk van Jahweh

In Lucas 15 staan drie gelijkenissen, die allen spreken over iets dat verloren en later terug gevonden is. De ene gaat over het verloren schaap, de andere over de verloren penning, en de laatste over de verloren zoon. Algemeen gaan theologen ervan uit dat het in deze gelijkenissen gaat over het individuele heil in Christus, hetwelk een persoonlijke toepassing vraagt. Daarbij zou de mens gaan inzien wat hij verloren heeft in Adam, om het in Christus als zijn Redder weer terug te vinden. Inderdaad is dat een belangrijk aspect, maar er zijn nog veel andere aspecten. Het nationale herstel van Israël als vrouw van Jahweh, om het Koninkrijk te demonstreren aan andere volkeren, is veel belangrijker. Jesjoea heeft via gelijkenissen de structuren en het herstel van het Koninkrijk der hemelen duidelijk proberen te maken. Weinigen pakten Zijn boodschap op. Genoemde drie gelijkenissen wijzen op het feit dat er iets verloren is geraakt, hoe dan ook. Men kan slechts iets verliezen dat men in eigendom of in pacht bezat. Er gaat bezit aan verlies vooraf, zie ook Efeze 2:

12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

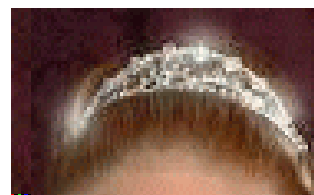
Alle drie gelijkenissen laten zien dat er direct bij het vinden en daarna grote vreugde heerst. Het terugvinden móet gevierd worden!

In de gelijkenis van het verloren schaap gaat het meer om het individuele aspect, het zich bewust worden van eigen Israël-identiteit der verloren schapen, Jeremia 50:6, Mattheus 10:6. In de gelijkenis van de verloren penning gaat het om het individuele én nationale aspect. In de gelijkenis van de verloren zoon gaat het om het nationale aspect, de

wederoprichting van het Koninkrijk Gods met Israël. De verloren

zoon was dood en is weder levend geworden. Alzo was Israël als dood en zal herleven.

In de gelijkenis van de verloren penning gaat het over één van de tien penningen die zoek was. De vrouw had een ketting of diadeem ontvangen als bruidstooi van haar eigen vader tijdens haar huwelijk. De waarde van één penning kwam overeen met de waarde van vier gram zilver en een dagloon van haar man. De bruidstooi werd als een diadeem op het voorhoofd gedragen, als teken van het huwelijksverbond, waarbij de bruidstooi met muntjes symbool was van de ouderlijke toestemming. Dat drukte de legaliteit van hun

Diadeem

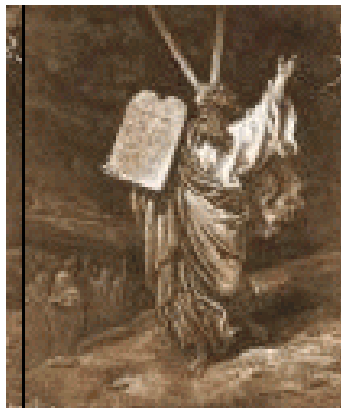
huwelijk uit. Vandaar dat de ketting van grote waarde was, zowel voor de man als voor de vrouw. De munten waren aan elkaar verbonden met koorden of haakjes. De muntjes waren ingezet in een omlijsting. Het getal 10 wijst op de volkomenheid, de volheid. Wanneer er één

muntje was losgeraakt en verloren was, wees dat mogelijk op een heel slecht voorteken. Dat kon een breuk inhouden van het huwelijksverbond. Vandaar dat vrouwen in het Midden-Oosten heel omzichtig omgingen met hun bruidstooi. Wanneer een vrouw constateerde dat er één of meerdere muntjes waren verdwenen, schrok ze daar ontzettend van en ging terstond aan het zoeken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat vrouwen in paniek raakten bij het zien van het ontbreken van één muntje. Dan werden hun huizen met bezemen schoongemaakt, totdat ze het muntje terug hadden gevonden. Wanneer zij het verloren muntje terugvonden, was er grote blijdschap. Zo zelfs dat de burinnen en familieleden erbij werden geroepen om mede verblijd te zijn. Elke munt is voor de gehuwde vrouw van onschatbare waarde, als teken van verbondstrouw.

Sommige theologen menen dat de gelijkenis wijst naar God als vrouw, die ons mensen is kwijtgeraakt in het Paradijs. Hij zou ons

weer opzoeken in Zijn Zoon, om ons weer in Zijn bruidstooi te hechten. Dan zou er blijdschap zijn in de hemel over één zondaar die zich bekeert. Op deze wijze breien de meeste christelijke uitleggers de cirkel rond, zoals ook de Heidelbergse Catechismus de drie stukken leert: ellende, verlossing en dankbaarheid. Of te wel: gemis, vinden en blijdschap. Dat klinkt heel mooi, maar mist echter de ware betekenis van deze gelijkenis.

De vraag is of er met voornoemde uitleg recht is gedaan aan de strekking van de gelijkenissen? De gelijkenissen hebben betrekking op het Koninkrijk van Jahweh, dat is de heerschappij van Jahweh over de gehele aarde. Door de rebellie van de gevallen engelen werd de aarde een “bezet gebied” en de mens onwillig, dat weer bevrijd moet worden. Het Koninkrijk van Jahweh moet worden hersteld, weder opgericht, Hebrëen 8:8. Dat wil niet zeggen dat er momenteel niets van dat Koninkrijk der hemelen te zien is. Wanneer wij er oog voor hebben gekregen is er zelfs heel veel

Mozes met de Wetstafelen

van te zien. Daarbij gaat het niet om een geestelijk rijk ergens in een verre hoge hemel. Nee, het Koninkrijk is wel degelijk een staatkundige eenheid op deze aarde, zoals te zien was in de vorming van het volk Israël. Aan het hoofd van dat rijk stond Jahweh, en later koning David en zijn nazaten, als regenten van Christus. Toen het volk Jahweh als koning verwierp, plaatste Hij eerst Saul, daarna David op de troon. Het doel ervan is om alle satanische machten te ontronen, om de gehele aarde te reinigen. Wanneer die grote klus geklaard is, zal na het Messiaans Vrederijk, Jesjoea zelf ook Zijn heerschappij overgeven aan Zijn Vader, 1Corinthe 15:23-28.

Het Messiaans Vrederijk zal een bestendig rijk zijn. Het volk Israel is verkoren om het koninkrijksvolk te zijn, model staande voor andere

volkeren. Het volk Israël wordt de vrouw van Jahweh genoemd. Later, na de scheiding ontstaan er twee huizen: het Huis Juda en het Huis Israëls. Dus twee vrouwen? Nee, dat niet. Het Huis Israëls wordt als de enige vrouw gerekend, en het Huis Juda wordt bij het Huis Israëls ingesloten. Op de Sinai werd het huwelijksverbond gesloten, waar de vrouw Israël de tien woorden der Wet als bruidstooi ontving. De Wet is het verbond, Exodus 19:5-6. Israël is Zijn eigendom, apartgezet (segula in het Hebreeuws). Na de scheiding van de eenheid van Israël ontstond er een probleem. Het Huis Juda met de stam Benjamin vormde pas na de wegvoering tenslotte nog slechts alleen het officiële koninkrijk. Het Huis Israëls werd Lo-Ammi, niet meer Mijn volk, vanwege de scheidbrief. Ook van het Huis Juda werd het koninkrijk weggenomen, Mattheus 21:43, Hosea 1:10. Het Huis Juda zal zich voegen bij het Huis Israëls. De

twee houten worden wederom één, en dat is Israël als vrouw van Jahweh.

Oud-Hollandse bruid

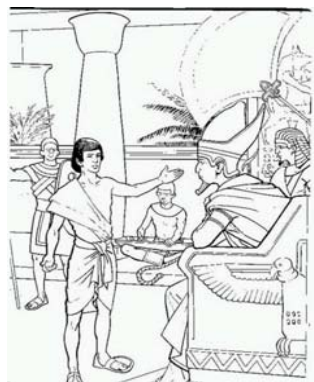
Het Rijk Gods faalt niet, hoewel Zijn volk wel faalde. Zijn Rijk is van een ándere grondslag dan aardse rijken. Het is niet van deze wereldorde. Zijn Rijk rust op de onveranderlijke Wet der tien woorden, op de Thora. De blijde boodschap is dan ook dat Jahweh Zijn volk weer zal aannemen, Zijn ontrouwe vrouw wederom huwt, wanneer door

de dood van Jesjoea de scheidbrief ongedaan werd gemaakt. Israël én het koningschap wordt hersteld. Het verbroken verbond wordt hernieuwd, zie Jeremia 30-33. De aarde zal eenmaal weer geheel aan Jahweh toebehoren. Alle satanische machten zullen ontroond worden. Zelfs aan het einde van het Messiaans Vrederijk zal er nog een zeer grote slag worden geleverd tegen de Gog en Magog-

volkeren. Satan is nu nog de overste van de huidige wereldorde, Mattheus 4:8, Johannes 16:11,33. Satanisten hebben gedurig Israël als vrouw van Jahweh vervolgd, beroofd, verleid, belaagd en vernederd. Het Koninkrijk Gods vraagt om onze levenswijze overeenkomstig de onveranderlijke Wet der tien woorden. Israël is als volk de nationale kern van Gods Koninkrijk op aarde, en vanuit Israël zal de heerschappij over alle volkeren gaan.

De verloren Jozef

Jaren van brandende onzekerheid aangaande het lot van Jozef waren voorbijgegaan in het leven van vader Jakob. Jakob verkeerde in grote onzekerheid over het verlies van zijn geliefde zoon Jozef. De broers waren in grote verlegenheid geraakt na hun beraad om Jozef niet te doden, maar hem te verkopen aan Ismaelieten. Jozef was in Egypte weer verhandeld en in het huis van Potifar beland. De broers hadden beraamd om hun vader te bedriegen, door hem de veelkleurige rok

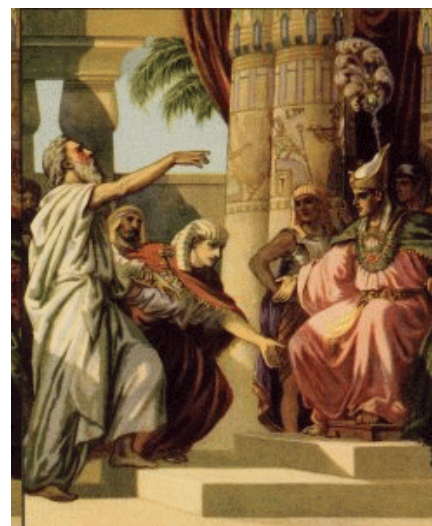

Jozef legt Farao's droom uit

van Jozef toe te zenden, die zij in stukken verscheurd hadden en met bloed van een dier hadden besmeurd. Het leek erop dat Jozef verscheurd was door een wild dier. Jakob heeft jarenlang zelfverwijt gehad, doordat hij Jozef in z'n eentje erop uit had gestuurd. De broers wisten wel beter. Zij hebben met lede ogen het verdriet van hun vader aanschouwd. Zij kregen er later spijt van wat zij hadden gedaan. Hoe konden zij de zaak terugdraaien? Dat leek onmogelijk.

Het lijkt uit het verhaal over Jakob en Jozef, zoals opgetekend in Het Boek des Oprechten, dat Jakob intuïtief aan het gedrag van zijn zonen heeft opgemerkt dat er iets geheel anders met Jozef had plaatsgevonden. Het verhaal en de suggestie over Jozef's dood door middel van een wild dier werd door Jakob sterk in twijfel getrokken. De volle waarheid hebben de broers van Jozef niet durven zeggen tegen hun vader Jakob. Feit bleef voor Jakob dat Jozef

er niet was. Wel twintig jaren van onzekerheid hadden Jakob getekend. Zijn ogen waren slecht geworden vanwege het vele huilen, zo schreef hij zelf in een brief aan de onderkoning van Egypte (dus aan Jozef, zijn eigen zoon). Toen de honger sterk werd in Kanaän stuurde Jakob zijn tien zonen naar Egypte om koren te kopen, want hij had gehoord dat daar koren in overvloed was. Toen de zonen van Jakob afreisden naar Egypte gebod Jakob hen om daar te zoeken naar Jozef, of er mogelijk nog tekenen van leven van Jozef waren te vinden. Het lijkt of Jakob de hele zaak zoals zijn zonen hem die voor

Jakob ontmoet Jozef

geschilderd hadden niet vertrouwd. En ook de zonen van Jakob grepen de mogelijkheid aan, om in Egypte rond te zien of ze mogelijk een spoor van Jozef konden ontdekken. Het was zoeken naar een speld in een hooiberg. Maar ze deden het. Jozef was voor hen "verloren", en zij trachtten hem weer te vinden. In die tijd was dat moeilijker dan nu. Er was geen burgerregistratie, geen Interpol, etc. Wat deden de broers dan wel? Zij gingen door verschillende poorten (een soort douane-posten?) Egypte binnen, op advies van hun vader Jakob.

Daarna gingen zij naar de bordelen die er toen ook al waren in Egypte, om aldaar hun broer Jozef te zoeken. Drie volle dagen brachten zij door met het zoeken naar Jozef, zonder hem te vinden. Jozef, toen hij zich nog niet had bekendgemaakt aan zijn broers, verweet hen dat zij verspieters waren. Hij vroeg hen heel onderzoekend af waarom zij drie dagen in en bij de bordelen in Egypte hadden vertoefd. Hij stelde hun de vraag dat zulke nette lieden van Hebreërs daar toch niet zouden komen. Wat moesten zij

daar doen? Welnu, het hoge woord kwam eruit, dat zij op zoek waren naar hun broer Jozef. En waarom dan in bordelen te zoeken? Wel, zeiden de broers, Jozef was een hele knappe jongeman, en die zouden de Ismaelieten zeker wel verkocht hebben aan een exploitant van bordelen! Ja, ja!

Wij kennen het verloop van de geschiedenis. Jozef maakte zichzelf bekend. De broers stonden perplex, als aan de grond genageld. Ze reisden weer naar Kanaän terug en gaven hun vader Jakob te kennen dat Jozef nog leefde en onderkoning was. Jakob herleefde en reisde af naar Egypte. Hij zag daar Jozef en zijn kinderen. Jakob leefde nog heel gelukkig de laatste jaren van zijn leven. De “verloren zoon” was gevonden!

Tot de Wet en de Getuigenis

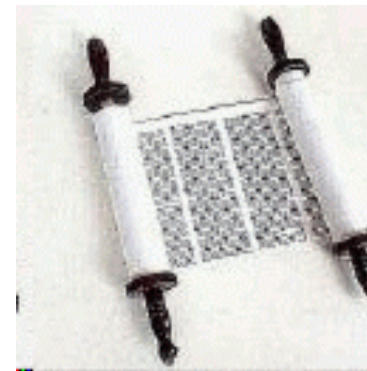
Jesjoea is gekomen om de kennis van de Thora te herstellen. Er was wel kennis te over, maar de leidlieden onthielden het volk de kennis. De kennis die de leidlieden hadden was misvormd. Jesjoea sprak over de geheimenissen van Zijn koninkrijk. De eerste christenen

kenden deze geheimenissen nog wel, maar daarna verviel het echte geloof heel snel. De vroege kerk ging leven bij dogma's, omdat zij als instituut in de eerste plaats voor zichzelf diende te zorgen om te overleven. Zij voerde het dogma in van de schulddelging (verzoening, niet zozeer inhoudelijk fout, maar niet als enige pijler en dogma dat de mensen hun verantwoordelijkheid ontnemt) door het bloed van Christus, en dat dogma stelde men centraal. Verzoening door voldoening, zo luidde het dogma. Daarbij voerde men het dogma der erfzonde in en dat der uitverkiezing, met als keerzijde de verwerping. Tevoren had de schulddelging bij de eerste christenen een heel andere betekenis, waarbij een ieder persoonlijk verantwoordelijk stond voor zijn daden. Met de invoering

van de nieuwe dogma's ontnam men de mensen hun persoonlijke verantwoordelijkheid en maakte men hen afhankelijk van de kerk en haar bemiddelaars inzake schulduitlegging. De mensen zondigden en hun gewetens klaagden hen aan. Zij wilden naar de hemel die de kerk hen voor schilderde, maar dan moesten zij van hun zonden worden bevrijd. De kerk was hun gids en wilde tegen betaling de schuld vergeven. Dit privilege baseerde de kerk op de zogenaamde sleutelmacht.

Verzet tegen de kerkelijke gang van zaken is er altijd geweest van oprechte mensen, die als ketters werden gebrandmerkt. De godsdienst die men zelf had laten ontstaan bevredigde niet het diepste verlangen der mensen. De geestelijken zagen niet in dat er strenge voorwaarden zijn om de mensen werkelijk gelukkig te maken. Godsdienst was er in zeer oude tijden vooral om de mensen de juiste kennis bij te brengen inzake de voortplanting zuiver te houden. Dat

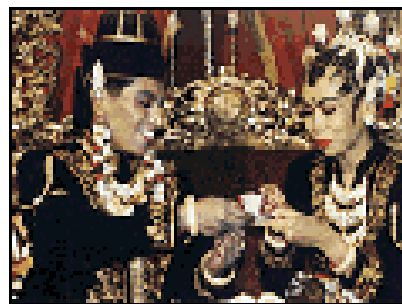
Thora rollen

verviel weliswaar later tot tempelprostitutie. Het is duidelijk dat de degeneratie van een geslacht of volk begint bij het onzuiver houden van de voortplanting. Dat zien we vandaag de dag met de “vrije seks”, en dat nog wel in onze eeuw van technologische vooruitgang. Jongens en meisjes hebben de grote vrijheid van hun ouders verkregen om samen te gaan kamperen, of om samen te mogen wonen, met alle gevolgen van dien. Vandaar dat wij nu tehuizen hebben voor ongehuwde moeders, abortusklinieken, opvangcentra, aids en andere venerische ziekten, met een groot aantal echtscheidingen. Het zedelijk besef van onze generatie is totaal onbekend met de natuurwetten. Niet alleen vrouwen of meisjes worden verkracht; nee, de natuurwetten worden verkracht, waardoor er chaos intreedt. Het doel van de godsdiensten was en is om de

natuurwetten van het leven aan het volk voor te houden, met name die der voortplanting. Daaraan verbond men symbolen als Jachin en Boaz. De priesters moesten in de wetten onderwijs geven. Het leven moet bij het begin zuiver worden gehouden, dat is bij de voortplanting, om voor goede nieuwe levensvormen zorg te dragen. Onzuiverheid leidt tot verval, ziekte en dood. Oudtijds was de zorg voor een zuiver nageslacht de hoogste prioriteit van het volk, zoals in de Thora ons wordt voorgehouden. De ouden kenden nog de natuurwetten en kosmische samenhang. Zij lieten de verwekking van een nieuwe mensje niet over aan het toeval, aan een ongeordende voortplanting. Zij kenden de voortplantingswetten. In de scholen die er waren werd onderwezen dat de mens vlees en geest is, een aardse en hemelse zijde heeft.

Eva overtrad de levenswet inzake de voortplanting door naar Nachash te luisteren, waaruit Kain voortkwam, de broedermoordenaar. Eva en ook Adam hadden moeten wachten op advies van de Almachtige inzake het verwekken van nageslacht. Jahweh met Zijn gediensstige geesten weet welke de gunstige tijd is om een kind te verwekken, en ook welke partners echt bij elkaar passen om een goed nageslacht te kunnen verwekken. De oude astronomie en astrologie heeft nog iets van deze kennis bewaard, gezien alles wat met het levensmysterie verband houdt, samenhangt met de kosmos en de dierenriem en stand der planeten. Oudtijds werd deze kennis “gods-dienst” genoemd. In ons huidige welvarende Westen heeft men helaas weinig of geen oog voor de waarde van deze oude morele overwegingen en instructies m.b.t. het voortbrengen van kinderen. Men kent de wetten van het geslachtsverkeer niet meer. Een ieder gaat met seks om zoals men dat goed acht. Mensen maken in hun onkunde groot misbruik van de seksuele vrijheid, en vandaar zoveel misgeboorten en onvolwaardige kinderen. Door kennis van de Goddelijke wetmatigheden zou er een beter en sterk nageslacht komen. Men kan en mag zich niet vrij uitleven, zeker niet wat betreft het verwekken van nageslacht. Echtparen dienen in de juiste verhouding tot elkaar te staan en het

juiste moment van conceptie te kennen om in harmonie met de Schepper en Zijn wetten te zijn. Het is onze opdracht de aarde te bewaren en te veredelen, ook ons eigen menselijk geslacht te bewaren en te veredelen. Dieren, planten en bomen veredelen wij toch ook?

Huwelijksceremonie op Java

Er bestaat in Indonesië een unieke volksstam, de Badoej, waar men een onkreukbare waarheidsliefde kent, waar geen misdrijven en grove zonden voorkomen. Zij leven geestelijk en lichamelijk op een hoog niveau, zonder naar stoffelijke voordelen te jagen. Ze zijn niet zelfvoldaan en zonder eigenbaat. Ze leven volgens strenge ongeschreven wetten, waarbij zondaren worden

verbannen, om nooit meer te mogen terugkeren tot de stam. Ze zijn trouw en moreel hoogstaand. Zij zoeken naar innerlijke vrede, zodat ze met heel weinig uitwendige behoeften toe kunnen. Hun priesters bewaken en onderwijzen de wetten, waarop de zuiverheid van hun geslacht is gebaseerd. De priester waakt over het huwelijk en schrijft hen voor hoe de seksuele omgang met het ritme der natuur wordt

beleefd. Zedelijkheid en kuisheid staan bij de Badoeys op een hoog peil. Buitenechtelijke geboorten worden uit hun samenleving verbannen, en worden er nadien niet meer in opgenomen. Er is geen prostitutie en overspel.

Huizen op Java

Jongens en meisjes staan

onder streng toezicht van ouders en voogden. Echtscheidingen komen er niet voor. Het geluk vinden zij bij zichzelf en bij elkaar. Men is

één met de natuur en omgeving, waarvan men geniet. Ziekten komen er nagenoeg niet voor. De onderlinge gemeenschapsbanden bestaan uit liefde en saamhorigheid. Men leeft in rust en vrede. Zij zien de dood niet als een straf van de godheid, maar als natuuroorzaak, en berusten kinderlijk in hun lot. Hoever zij wij in onze welvaartsstaat verwijderd van deze inlandse Badoejstam!!!¹

Javanen -- Badoej

Ons Westers denken en gevoelen moet van alle zelfzucht worden verlost, en ons lichaam moet worden gereinigd van alle verontreiniging via voedsel en genotmiddelen, en onze geest moet worden bevrijd van alle spam en demonische bezetting. Bezoedeld als wij zijn naar lichaam en geest verkrijgen wij nooit toegang tot de Boom des Levens op de vernieuwde hemel en aarde. Er is sap van gruwelijke dingen in onze (bloed)vaten, zie Jesaja 65;4

Onze tafel (eetgewoonten) is ons tot een valstrik. Drank, tabak, onrein en bewerkt voedsel, etc. maken ons ongeschikt om tot de Almachtige te naderen. De vaders eten onrijpe druiven en de tanden van de kinderen zijn erdoor stomp geworden (erfelijkskwesties). Ons ontbreekt de ware wijsheid. Op onze

scholen worden wij en onze kinderen nog wel vol gestampt met feitenkennis, maar niet met de kennis verrijkt om zélf na te leren denken, om oorzaken der feiten op te sporen en naar hogere

geestelijke kennis te zoeken. Vandaar dat we wel een zeer hoog technisch niveau hebben bereikt, dat ons overigens leeg laat en geen innerlijke rust schenkt. Wij kunnen onszelf niet naar behoren voeden en gezond houden. De mensen zoeken ontspanning o.a. via het met grote groepen hardrijden door de prachtige natuur op motoren die veel kabaal maken, of door met speedboten over het water te racen, of door in pretparken duizelingwekkende acrobatische toeren te maken in daarvoor ontworpen toestellen.

De kerk(en) heeft van de Godheid een ver van ons afstaande figuur gemaakt, ergens in een verre hemel. Ons ware geluk zou niet op deze aarde te vinden zijn, maar bij de Godheid in de verre hemel. Om daar te mogen komen kost veel moeite en geld, zo leert men, waarbij het kerkinstituut bemiddelt, maar nooit volle zekerheid kan schenken. Dat het Koninkrijk der hemelen te midden van en onder ons is, zou men geestelijk dienen op te vatten. Dat Jahweh nabij ons is, in onze mond en gedachten, levert geen contanten voor de kerk op, zodat men Hem ver van ons weg projecteert.

Wij hebben weer onderwijs nodig in de levenswetten, in de geestelijke waarheden, het bovennatuurlijke (metafysische). Wij dienen te weten dat alles op aarde door onstoffelijke krachten wordt beïnvloed, nl. door de krachten van de Almacht en Zijn geesten, die ons welzijn beogen.

De verloren penning

Een penning

De rol van de vader van de bruidegom bij een huwelijk was, dat hij zich verplichtte er goed voor te zullen zorgen dat zijn kinderen een zo goed mogelijk huwelijk sloten. Het huwelijk werd meestal door hem en zijn vrouw geregeld. De vader koos voor zijn zoon een bruid, waarna hij onderhandelde met de vader van de

¹Bron: J en M Henschel: Van Chaos tot Harmonie, p.57-59

bruid over de bruidsschat. De bruid werd min of meer gekocht. De vrouw had in Bijbelse tijd weinig of geen rechten. Volgens Deuteronomium 24:1 kon een man vrij gemakkelijk van haar scheiden. De vader van de bruid was het die de bruidsschat ontving. Hij gaf aan zijn dochter er een deel van mee, in de vorm van een bruidstooi. De vader zag zich verplicht in de vorm van de bruidstooi haar een bedrag mee te geven, ingeval haar man haar zou wegzenden. Dan had zij een aantal munten om zich in leven te houden voor enige tijd.

Bruiloftsstoet in het Midden-Oosten

De bruid was er heel erg zuinig op. Ze wilde er niet één penning van missen. Ze droeg de bruidstooi dan ook op haar voorhoofd, als een soort diadeem.

Wanneer de vrouw uit de gelijkenis van Lucas 15:8-10, die tien penningen (drachmen) als bruidstooi had ontvangen, nu eens wijst naar de vrouw van Jahweh (Israël). En dat het snoer, waarmee die tien penningen over haar hoofd hingen, nu eens wijst op de kern van het verbond, dat is de Wet der 10 woorden (Exodus 34:28). En dat de vader van de bruid die deze bruidstooi tijdens haar huwelijk aan haar

gaf, nu eens wijst naar onze hemelse Vader. Dan is het de vraag wélke van de tien penningen zij verloren zou kunnen hebben? Laten wij hier eens goed over nadenken. Er blijft ons inziens maar één mogelijkheid over, en dat is dat wij -Israël-in-het-Westen- de sabbat verloren hebben, door deze niet op de 7e -zoals het vierde gebod uitdrukkelijk aangeeft- maar op de 1e dag te gedenken. Wanneer wij dát in de gaten krijgen, zullen wij gaan zoeken, totdat we hem weer hebben gevonden. Dán zal er blijdschap zijn -na waarachtig berouw-, zowel op aarde als hierboven. Voortekenen van het zoeken naar déze

verloren penning zijn vandaag de dag zichtbaar, Jesaja 58:13. Zoekt en gij zult vinden, is de opdracht met garantie van te zullen vinden! Dan zal er ongekende blijdschap zijn, zowel in de hemel als op aarde.

Wij behoeven de verloren penning niet te zoeken in de bordelen van Egypte, zoals de broers aldaar Jozef zochten. Nee, nabij ons is het Woord, in onze mond.

De Wet der tien geboden

wordt wekelijks in nagenoeg alle behoudende kerken voorgelezen. Het is maar de vraag tot hoeveel kerkgangers het zal doordringen dat het om hén gaat en hun voorouders, die letterlijk door Jahweh uit Egypte zijn geleid. Wij -onze voorvaderen- ontvingen de Wet. De sabbat staat daarin centraal als teken van gehoorzaamheid. Wij zijn de sabbat verloren en hebben daarvoor in de plaats de zondag terug gekregen. Dat kan niet.

Wie één penning verloren heeft, heeft in feite alles verloren. Wie in één gebod struikelt, struikelt in alle! Zie Jakobus 3:2.

Wij hebben ons laten beroven van één penning, van één gebod, door valse voorlichting. De tijden en de wet zijn veranderd. De orde van Jahweh en Zijn gebod is veronachtzaamd. Wij leven nog in een satanische orde met een valse kalender, naar de rabbijs/kabbalistische Hillel-orde. Wij dienen tot de orde van Jahweh terug te keren, naar de kalender van de Tempel van vóór de wegvoeringen, 1Kronieken 23:31, Ezra 3:5.

De zondagsviering is gebaseerd op kalenders van heidense oorsprong, tegengesteld aan de Wet van Jahweh. Om de zondagsviering te handhaven moet men heel wat van de Schrift verdraaien en gekunsteld uitleggen. De eerste dag van de week als rustdag heeft geen enkele grondslag in de Bijbel en druist in

tegen het vierde gebod.

Door ontwaking zullen de kinderen Israëls weer gaan vragen naar de ware inhoud der Wet, naar de tien woorden. Dan zullen zij zien dat het vierde gebod verloren is, dat de zondagsheiliging heidens is, tégen de wil van Jahweh. Wanneer die penning weer wordt terug gevonden, zal men het uitroepen: Eureka, wij hebben het gevonden!

Dan zal de blijdschap groot wezen!

Vreugde der Wet

Na het terugvinden van de verloren penning is de bruidstooi weer compleet, bestaande uit tien penningen. Dan is er uitbundige vreugde.

Aardse vreugde valt hierbij in het niet. Het is de vreugde der Wet, waarvan Psalm 119 zoveel van laat zien:

Psalmen 119:97 Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachting den gansen dag.

Dan krijgen wij een band met de Wet, zoals de vrouw een band had met haar bruidstooi. Door een schrijnend verlies ontstaat er na het terugvinden intense vreugde, een verdiepte vreugde. Dat zal er ook weer zijn op de vernieuwde aarde, zoals Jesaja 66 laat zien:

14 En gij zult het zien, en uw hart zal vrolijk zijn, en uw beenderen zullen groenen als het tedere gras; dan zal de hand des HEEREN bekend worden aan Zijn knechten, en Hij zal Zijn vijanden gram worden.

22 Want gelijk als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen staan, spreekt de HEERE, alzo zal ook ulieder zaad en ulieder naam staan.

23 En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe periode tot de andere, en van den enen sabbat tot den anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de HEERE.

Het gaat immers altijd maar weer om het onderhouden van de geboden van Jahweh, zie

Psalmen 78:7 En dat zij hun hoop op God zouden stellen, en Gods daden niet vergeten, maar Zijn geboden bewaren;

1 Johannes 2:3 En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren.

1 Johannes 3:22 En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.

1 Johannes 5:2 Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijn geboden bewaren.

1 Johannes 5:3 Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar.